

Nihče ne more premeriti, kakó globoko morje sreče in blaženosti, pa tudi ponosa je v teh besedah. »Pa jih imamo!« Najbolj ponosen je bil seveda stari Tine. Spet je imel vse tri. Spet je kraljeval nad vsemi nedeljami in prazniki, in čez vse griče in brda. »Tri imamo!« Naznanjal je žalost in veselje, vabil v cerkev in k molitvi. Ves srečen in zatopljen je poslušal njim pesem. »Hembrano se vzamejo skup!« Lepo se je pritrkavalo. Kakor nebeška glorijska! Nič čudnega, če je Tine menda še ponoči, v sanjah, vriskal kakor nekdanj v dnevih fantovskih. In ko so ga domačini zjutraj vpraševali, kaj mu je bilo, je redno odgovarjal le to: »Pa jih imamo! Tri imamo! Pa vse tri bronaste!«

In zdaj še ob vélikem delu ob sobotah popoldne, ko mu nihče ne pride pomagat vsled obilega posla na polju, več ne godrnja nad »zani-karno sosesko«, ki misli, da mora takole cerkovnik ne sključen, ampak pretegnjen v grob zavoljo tistih plesnivih deset mernikov bíre — ne, zdaj več ne godrnja, ampak delopust zvoni sam, malo z rokami, malo z nogami, pa z gorkim veseljem v srcu in na licih: »Čast Bogu, da jih le spet imamo!«

Modrost v pregovorih domačih in tujih.

Mati, materin.

Materino srce je vedno pri otrocih.

Materina zvestoba se zbudi vsako jutro.

Dobra mati ne reče: »Ali hočeš?«, marveč: »Na, tu imaš!«

Mater povsod spoznaš.

Mater more človek izgubiti, a ne zopet dobiti.

Kakor mati, tako ne ljubi nihče na svetu.

Mati je mati, mačeha je mačeha.

Kdor otroku roko poda, si pridobi materino srce.

Materina roka je mehka, tudi ko tepe.

Kar gre materi do srca, gre očetu le do kolena.

Kdor očeta izgubi, izgubi veliko, kdor izgubi mater, izgubi več.

Če mati joka, so solze pristne.

Kdor te hoče bolj ljubiti ko mati, te hoče poslati v april.

Kdor ni mati, ne more biti mati.

Na materinem naročju rastejo otroci.

Mati, ki ne zna tepsti otroka, največ govori o šibi.

Pridna mati vzgoji leno hčer.

Mati vidi več z enim očesom kot oče z desetimi.

Stara mati v hiši je plot okoli hiše.

Dobra mati ne sliši plesne godbe, ako otrok kriči.

Vsaka mati rada napravi iz svoje sovice golobico.

Vsaka mati misli, da je njen otrok najboljši.

Noben otrok ni tako grd, da bi se materi ne zdel lep.

Brez matere so otroci in čebele zgubljeni.

Če matere ni doma, hčerka skozi okno zija.

Materina šiba je boljša ko tuja pogača.

[Konec.]

Drobiž.

Kaj vse je bilo ljudem zoprno. Marija Medici ni mogla videti vrtnice, tudi naslikane ne, čeprav je imela sicer vse druge cvetlice rada. Henrik III., francoski kralj, ni mogel biti sam v sobi, če je bila tam tudi kakšna mačka. Vojvoda Epernay se je onesvestil, če je videl domačega zajca. Poljski kralj Ladislav je zbežal, če je zagledal jabolko. Erazma

Rotterdamskega je ob pogledu na ribe začela tresti mrzlica. Astronom Tycho de Brache je vselej omedlel, kadar je videl zajca ali pa lisico.

Čudovit spomin. Zgodovinar Jožef pl. Hormayr je imel čudovit spomin. Že kot otrok je znal povedati pet do šest strani dolgo rimano pesem, ako jo je bil le samo enkrat slišal. Od mladih let strastno vdan gledališki umetnosti je znal na pamet par dram z vsemi dolgočasnimi scenami do zadnje črke. Imena 9000 portretov v zbirki očetovih bakrorezov, ki so bili postavljeni v eno vrsto, je znal povedati, ne da bi katerega izgrešil. Tri prve speve Virgilove Eneide je večkrat pred mnogimi pričami deklamiral, in sicer od verza, katerega so mu povedali, naprej ali pa nazaj. Povedati deset tisoč verzov iz klasikov vseh narodnosti, zaporedne vladarje evropskih dinastij in njih rodovnik je bila njemu lahkota. Čudno pa je bilo pri njem, da je znal prav slabo take partije, katere si je v spomin vbil s trudom.

Slovstvo.

Po dvanajstih letih. Ljudska igra v štirih dejanjih. Po Schrottenbachu priredil Franc Koblar. Ljudski oder 5. zvezek. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani 1923. Cena Din 22.—. Idejno je igra tendenčna: za vero ali proti veri, vendar ta ideja ni vsiljiva, dasi jo je opaziti skozi vsa dejanja. Razgovori so krepko slovenski, in tudi v svojem dejanju je igra prav srečno lokalizirana na slovenska tla. Brez pretiravanja smemo reči, da je to ena najboljših ljudskih iger, kar jih je tiskanih v slovenščini.

Narodne pravljice in pripovedke. Priredila Kontler in Kompoljski. V Mariboru 1923. Založil Učiteljski dom v Mariboru. Vez. Din 15.—, broš. 10.—. Knjižica podaja 20 prav mičnih pravljič in pripovedk, ki so jih zbrali, ako prav sodimo, šolski otroci. Sloj je živahen, jezik prav snažen. Delce krasí tudi osem slik. Knjižico je dobiti pri založništvu v Mariboru.

Josip Jurčič: **Spisi.** Uredil dr. Ivan Grafenauer. X. zvezek. Slovenski svetec in učitelj. — Veronika Deseniška. — 1923. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena Din 20.—, vez. Din 30.—. V prvi pripovedi nas vede Jurčič nazaj v staroslovensko zgodovino, v čase sv. Cirila in Metoda. V Veroniki Deseniški pa obravnava v dramatski obliki kos iz zgodovine Celjskih grofov. Z veseljem bomo segli po tem X. zvezku Jurčičevih spisov, da se iz njega napijemo velike ljubezni pisatelja do vsega, kar je slovenskega in slovanskega.

Mogočni prstan. Fr. Milčinski. Narodna pravljica v štirih dejanjih. Splošna knjižnica št. 12 Ljubljana 1923. Natisnila in založila Zvezna tiskarna in knjigarna. Cena broš. Din 12.—, vezani Din 17.—. Z vsemi vrlinami, ki smo jih vajeni pri Milčinskem, je opremljena tudi ta igra, napisana po znani narodni pravljici. Lahkoten jezik, bujna domišljija, dejanje polno napetih zapletljajev in pa čisti, vedri humor delajo igro zelo prikupljivo. Tudi kot čtivo bo igra zanimiva, in jo bo rado bralo mlado in staro.

Naloga.

Iz sledečih 23 zlogov napravi sedem besedi. Zlogi so: ap-, -bi-, -ca, -ca, -ca, -či-, -da-, i-, -kar-, -lo-, -na, -ne-, -nec-, -ni-, rde-, -riš, ro-, spo-, to-, tis-, -va-, -ved-, -vi-. Besedi pa naj pomenijo: cerkvena oprava, tvoj prijatelj, živalska bolezen, prst, tovarniško podjetje, kamen, bodeč grm.

Prve črke pravilno rešenih besedi dadó priimek pisatelja; črke v drugi vrsti, brane pravtako odzgoraj navzdol, kakor v prvi vrsti, pa dadó naslov mladinske knjige, ki jo je napisal prav ta pisatelj.

Rešitev rebusa v števil. 1.—2.:

Lakomnost raste z denarjem.

Popravi!

Na strani 15. zadnje dvoštevilke čitaj v pesmi Uboga zverjad v 3. kitici verz 2. stika mesto stiska!